

Μάθε ὅτι οἱ ἄνδρες ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲν ἐπιδασκεύουσιν εἰς τὰς γυναῖκας τοὺς ἐπαίνους. εἰ μὴ διὰ τὸ ἀπατήσωσιν αὐτάς, ἢ ἀπατῶμενοι οἱ ἴδιοι· διατί λοιπὸν ὁ εἰλικρινὴς φίλος, ὅστις σὲ πληροφορεῖ περὶ τούτου, σὲ φαίνεται ὀλιγώτερον φιλοφρονητικὸς καὶ ἀξίεραστός τοῦ προδότου ἐκείνου, τοῦ διὰ κολακείας ἀγωνιζομένου νὰ σὲ ἐκτραχηλίσῃ εἰς τὸν ὄλεθρον;

Ὁ Κόσμος θέλει σὲ περικυκλώσει διὰ τῶν γοητευτικῶν αὐτοῦ ἀπατῶν, θέλει κολακεύσει τὴν φυσικὴν εἰς πάντα ἄνθρωπον ὑπερηφάνειάν σου, καὶ θέλεις φαντασθῇ πολλάκις, ὅτι κατέστης ὁ ἀπόλυτος κύριος τῶν ἀνδρῶν· ὁ δὲ ἐνθουσιασμός τοῦ νοός σου θέλει σὲ καταφέρει καὶ εἰς τὸ νὰ πιστεύσῃς τοῦτο.

Ναὶ! σχεδὸν ὅλοι οἱ ἄνδρες (τίς δύναται νὰ τὸ πιστεύσῃ!) θεωροῦσιν ὡς μόνην αὐτῶν εὐδαιμονίαν, ὁποία σκληρὰ εὐδαιμονία! τὸ νὰ ἀπατήσῃ καὶ νὰ διαφθείρῃ τὰς γυναῖκας· δυστυχεῖς ἀδύνατοι γυναῖκες!

Δὲν συνεθίζουσιν ὑμᾶς εἰς τὸ νὰ θεωρῇται τὸν καλλωπισμὸν ὡς τὴν μεγίστην ἀνάγκην, τὴν σπουδαιότητα, τὴν μόνην ἐνσχόλησιν τῆς ὑμετέρας ζωῆς; δὲν ἐπαναλαμβάνουσι πρὸς ὑμᾶς καθ' ἐκάστην ὥραν καὶ στιγμήν, ὅτι ἡ ὠραιότης εἶναι τὸ πολυτιμώτατον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων προτερημάτων; καὶ μολαταῦτα, ὁποία ἀκατανόητος μωρία! αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες, οἵτινες μηχανῶνται τὰ πάντα διὰ νὰ διαφθείρῃ τὰς ψυχὰς ὑμῶν, διὰ νὰ ἐκβαρβαρώσωσιν, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς, τὰ εὐγενῆ ὑμῶν αἰσθηματα καὶ νὰ ἀποπνίξωσι τὰ λογικὰ ὑμῶν, αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες ἐξαρτῶσιν ὅλην αὐτῶν τὴν τιμὴν ἐκ τῆς ὑμετέρας ἀρετῆς.

Ναὶ! ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι ὁ ἀνὴρ ὁ λέγων κατὰ πρόσωπον πρὸς τινὰ γυναῖκα, ὅτι εἶναι ὠραία, χαρίεσσα, ἀξιολάτρευτος καὶ ἄλλα τοιαῦτα, δὲν εἶναι ὁ μᾶλλον ἐκτιμῶν τὰ προτερήματα, οὔτε τὴν ὠραιότητα, ἢ τὰς χάριτας αὐτῆς· διότι ἐὰν εἶχε φιλοκαλίαν, ἤθελεν υποθέσει, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ αὐτοῦ ἔχει ἐπίσης τὸ αἰσθημα τοῦτο· ἤθελε γνωρίζει, ὅτι ἡ σεμνότης αἰσθάνεται αἰδῶ καὶ προσαιδεῖται αὐτὸ τὸ ἀπλὺν βλέμμα καὶ ἐρυθριᾶ ἀκούουσα ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους.

Ὁ ἀνεπιτήδειος ζωγράφος χρωματίζει πάντοτε τὰς εἰκόνας αὐτοῦ διὰ στιλπνοτάτων χρωμάτων, ὁ

δὲ ἐπιτήδειος γνωρίζει, ὅτι ὀφείλει νὰ μετριάξῃ τὴν λάμψιν αὐτῶν, διὰ νὰ προσεγγίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

ΠΕΡΙ ΔΑΜΑΛΙΔΟΣ.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἱατροκαθηγητὴν

Κ. Α. Πάλλην.

Axiotime φίλε καὶ συναδελφε!

Mortali juvare mortalem, haec est ad gloriam via.
(Plinius).

Γνωρίζετε κάλλιστα ὅτι ἀναιξαιρέτως ὅλοι οἱ ἱατροὶ ἐθεώρουν τὸν δαμαλισμὸν, ὡς βέβαιον καὶ ἀλάνθαστον τῆς εὐλογίας προφυλακτικόν, καὶ ὅτι μόνον πρὸ τριάκοντα σχεδὸν ἐτῶν ἔχασε μέγα μέρος τῆς καλῆς αὐτοῦ ὑπολήψεως, καθότι ἀναφανείσης ἔκτοτε πολλάκις ἐν τῇ Εὐρώπῃ, καὶ ἐν ἄλλοις τοῦ κόσμου μέρεσι τῆς εὐλογίας, ὑπέπεσαν εἰς αὐτὴν πολλοὶ τῶν δαμαλισθέντων· ἔκτοτε λοιπὸν, ὡς δὲν σᾶς λανθάνει, πολλοὶ τῶν ἱατρῶν ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς προφυλακτικῆς τοῦ δαμαλισμοῦ δυνάμεως, καὶ τινες μάλιστα ἐπρότειναν ν' ἀφίστῃμεν τὸν δαμαλισμὸν καὶ ν' ἀρχίσωμεν ἐκ νέου τὴν τῶν φυσικῶν εὐλογιῶν ἐμβολίασιν· οὐδεὶς ὅμως καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀσπόνδων τοῦ δαμαλισμοῦ ἐχθρῶν ἀρνεῖται, ὅτι εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀνακαλύψεώς του, σπανιώτατα καὶ σχεδὸν πώποτε προσεβάλλοντο ὑπὸ φυσικῶν εὐλογιῶν οἱ ἤδη δαμαλισμένοι, ἐν ᾧ νῦν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι συμβαίνει σχεδὸν ὅλως διόλου τούναντίον. Πόθεν λοιπὸν ἡ διαφορὰ αὐτῇ; διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ προκείμενον δὲν δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν, παρὰ, ἢ ὅτι οἱ νῦν ἐνεργούμενοι δαμαλισμοὶ δὲν γίνονται ἀποχρώντως, ἢ ὅτι ἡ δαμαλία ὕλη (vaccina) ἡλλοιώθη κατὰ φύσιν, καὶ ἐπομένως ὅτι ἔχασε πλέον τὴν προτέραν αὐτῆς προφυλακτικὴν δύναμιν. Ὅτι ὁ νῦν δαμαλισμὸς δὲν ἐνεργεῖται πλέον μὲ τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν καὶ ζῆλον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐνηργεῖτο κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἀνακαλύψεώς του ἔτη, εἶναι πασίδηλον καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τ' ἀρνηθῇ, μολαταῦτα δὲν φαίνεται νὰ πηγάζῃ μόνον ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας ἡ ἐλάττωσις τῆς προφυλακτικῆς δυνάμεως τοῦ δαμαλισμοῦ· καθότι εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι πλείους ἄτομα δαμαλισθέντα λιπαρῶς καὶ ὑπὸ εὐδημονεστάτων ἱατρῶν, ὑπέπεσαν ἀκολούθως εἰς τὰς φυσικὰς εὐλογίας·

καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶδον νὰ συμβῇ αὐτὸ τοῦτο εἰς ἄτομα δαμαλισθέντα ἀκριβῶς παρ' ἐμοῦ αὐτοῦ, καὶ εἰς ἃ ὁ δαμαλισμὸς εἶχεν ἀναπτυχθῇ μ' ὅλην τὴν ἰσχύν καὶ δριμύτητα τῶν συμπτωμάτων. Ἐπομένως φανερόν γίνεται, ὅτι καὶ ἡ φύσις τῆς νῦν ἐν χρήσει δαμαλίας ὕλης ἠλλοιώθη κατὰ τι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σταθερότης καὶ τὸ ἀμετάθετον τῶν τῆς φύσεως νόμων δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ὑποτιθεμένη ἁλλοίωσις συνέβη εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην δαμαλίαν ὕλην, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ καθημερινὴ παρατήρησις ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ ἐκ τῶν νῦν δαμαλιζομένων πολλοὶ καθίστανται ἀνεπίδεκτοι τῆς φυσικῆς εὐλογίας, ὅθλον γίνεται, ὅτι ἡ ἁλλοίωσις αὐτῇ συνέβη εἰς τὴν νῦν ἐν χρήσει δαμαλίαν ὕλην, ἥτοι τὴν ἐξαγομένην ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων μετεμφυλλιάσεων· ἔνεκα τούτου θεωρῶ πάντι ἀνωφελεῖς τοὺς δαμαλισμοὺς τοὺς γινομένους ἐξ ὕλης ἐξαγομένης ἐκ τῶν μετεμφυλλιάσεων, φρονῶν ὅτι μόνον ἡ ἐμβολίασις ἢ γινομένη ἐξ ὕλης ἐξαγομένης ἐκ τῆς τῆς βοῦς φλυκταίνης δύναται νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν φυσικὴν εὐλογίαν· καὶ ἐπειδὴ εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ ἐνεργῇται κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ὁ δαμαλισμὸς εἰς ὅλα τ' ἄτομα μιᾶς τινος πόλεως, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐνὸς κράτους, στερουμένου βοῶν ἐπιδεκτικῶν τῆς νόσου ταύτης, συνέλαβον κατὰ τὸ ἔτος 1839 τὴν ἰδέαν, ἣν ἀμέσως διεκοίνωσα πρὸς ὑμᾶς δι' ἐπὶ τούτῳ ἐπιστολῆς μου, καταχωρηθείσης ἐν τῷ 19 ἀριθμῷ τῆς ἐφημερίδος « ὁ Ἑρμουπολίτης » νὰ ἐμβολιάσω ἐκ τῶν φυσικῶν εὐλογιῶν δαμάλεις τινάς, καὶ ἐκ τοῦ ἐξαγομένου παρ' αὐτῶν πύου νὰ ἐμβολιάσω τοὺς ἀνθρώπους, φρονῶν ὅτι τὸ τῶν φυσικῶν εὐλογιῶν μίasma, εἰσαγόμενον εἰς τὸ σῶμα τῶν δαμάλεων, ἤθελε τροποποιηθῇ παρὰ τῶν ζωργανικῶν δυνάμεων τῶν δαμάλεων, καὶ οὕτω τροπολογούμενον ἤθελε κατασταθῇ δαμαλία εὐλογία, ἱκανὴ νὰ προφυλάξῃ ἀκολούθως τοὺς ἐξ αὐτῆς ἐνοφθαλμιζομένους ἀνθρώπους· ἀλλ' ὁ καιρὸς καὶ αἱ πολυειδεῖς ἀσχολίαι μου, ὡς τότε σᾶς ἔγραφον, δὲν μοὶ ἐπέστρεψαν νὰ θάλω εἰς ἐνέργειαν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὰς ἀνω εἰρημνάς δοκιμασίας. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγου καιροῦ ἀφ' οὗτο εἶχον δημοσιεύσει τὴν ἰδέαν ταύτην, ἀνέφερον Ἀγγλικὴ τις ἐφημερίς (Glasgow Mail) ὅτι ὁ ἐν Ἀλεσβούρῳ χειρουργὸς Κατλῆς ἐνήργησε τὴν περὶ τῆς

ὁ λόγος ἐμβολίας τῶν φυσικῶν εὐλογιῶν εἰς τὰς δαμάλεις, εἰς ἃς ἀνεφάνησαν φλυκταίναι, ἔχουσαι ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν τῆς δαμαλικῆς εὐλογίας (vajuolo vaccino) φλυκταίνων, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐξαγομένης ὕλης παρὰ τῶν φλυκταίνων τούτων, ἐνοφθάλμισε βρέφη τινά, εἰς τὰ ὅποια αἱ παρουσιασθεῖσαι φλυκταίναι οὐδόλως διέφερον τῶν δαμαλικῶν φλυκταίνων. Τὰ αὐτὰ δὲ βρέφη ὑπεβλήθησαν ἀκολούθως εἰς ἐνοφθάλμισιν μὲ εὐλογίαν καὶ δὲν προσεβλήθησαν ἀπὸ τὸ μόλυσμα. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1840 - 41, ἐπισκηψάσης τῆς νόσου εὐλογίας κατὰ τὴν νῆσον μας, ἠθέλησα καὶ γὰρ νὰ θάλω τὰς δοκιμὰς ταύτας εἰς ἐνέργειαν, ἀλλ' ἀποτυχὼν, ἀμφίβαλλον ὅτι ἡ Ἀραβικὴ εὐλογία ἔχει τὴν αὐτὴν μὲ τὴν δαμαλίαν εὐλογίαν καταγωγὴν, καὶ τὴν ἀμφιβολίαν μου ταύτην ἐξέφρασα ἐν τῇ περὶ φυσικῶν εὐλογιῶν πραγματείᾳ μου, δημοσιευθεῖσα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔτος 1842. Μολαταῦτα ἡ ἀποτυχία αὕτη δὲν μ' ἐμπόδισεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβω καὶ αὖθις τὸ πείραμα, ὅθεν μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως σᾶς ἀναγγέλω νῦν, ὅτι κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ λήγοντος, ἐνοφθάλμισα μίαν δάμαλιν εἰς τὸ μέρος τῶν μασῶν, ἐξ ὕλης ἐξαχθείσης ἐκ τῶν φλυκταίνων νέου τινος νοσοῦντος τὴν φυσικὴν εὐλογίαν. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας οὐδὲν ἔχνος τοπικοῦ ἢ γενικοῦ ἐρεθισμοῦ ἐφάνη εἰς τὸ ἐμβολιασθὲν τοῦτο ζῶον, ὥστ' ἤρχισα πάλιν νὰ φοβῶμαι, ὅτι καὶ νῦν εἰς μάτην κοπιᾶζω, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐνάτην ἡμέραν ἐνεθαρρύνθη ὀλίγον, διότι εἰς τὸ μέρος τῶν κεντρισμάτων ἤρχισε νὰ σχηματίζεται ἐρυθρὸς τις ἄλως (areola), καὶ τὰ κεντρίσματα (puncture) ἐφαίνοντο ὀλίγον ἐξωγκωμένα· μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἔτι ἡμερῶν εὗρον τὰ κεντρίσματα μεταμορφωμένα εἰς φλυκταίνας, καὶ μετὰ τρεῖς προσέτι ἡμέρας, ἥτοι τὴν δεκάτην πέμπτην ἀπὸ τῆς ἐμφυλλιάσεως, αἱ σχηματισθεῖσαι αὗται φλυκταίναι ἦσαν ἐντελῶς ἀνεπτυγμένα. Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας τὸ ζῶον τοῦτο ἐφάνη ὀλίγον τι ζωηρότερον τοῦ συνήθους. Ἄν δὲ συνέβη τοῦτο ἐκ γενικοῦ τινος εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζῴου γεννηθέντος ἐρεθισμοῦ, ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν φλυκταίνων, εἴτε ὡς ἐκ τῆς χρηγομένης αὐτῷ ἀφθόνου τροφῆς, δὲν δύναμαι νὰ διακρίνω τοῦτο μόνον εἶδον, ὅτι εἰς οὐδὲν ἄλλο τοῦ σώματος μέρος ἐφάνησαν

φλύκταιναι, ἢ ἄλλου εἶδους ἐξανθήματα, καὶ τὸ ζῶον οὐ μόνον δὲν ἐφάνη ἀσθενοῦν, ἀλλὰ μάλιστα ἐπαχύνθη οὐκ ὀλίγον. Τούτων οὕτως ἐχόντων ἐξήγαγον τὸ εἰς τὰς φλυκταίνας ἐμπεριεχόμενον πύον, ἐξ' οὗ ἐμβολίασα ἐν θυγάτριόν μου, καὶ τινας ἄλλους, ἐξ ὧν τινὲς μὲν ἦσαν προδαμαλισμένοι, ἄλλοι δὲ οὐδόλως. Εἰς ἅπαντας σχεδὸν ἤρχισε νὰ ἀναπτύσσεται ὁ ἐμβολιασμός· ἡπίως, καὶ οὐδὲν ἄλλο σύμπτωμα ἐφάνη μέχρι τοῦδε, ἢ τὰ χαρακτηρίζοντα τὴν φυσικὴν δαμαλίαν εὐλογίαν. Ἐκ τοῦ πύου τούτου ἀπέστειλα ἀμέσως τέσσαρα κονδύλια πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσπεριῶν Ὑπουργεῖον, δύο πρὸς τὴν Νομαρχίαν τῶν Κυκλάδων καὶ ἕτερα δύο ἐπισυνάπτω ἐνταῦθα, παρακαλῶν σας νὰ ἐπαναλάβητε καὶ ὑμεῖς τὴν δοκιμὴν ταύτην. Ὁ δὲ ἐνταῦθα φαρμακοπώλης λαβὼν παρ' ἐμοῦ μερικὰ κονδύλια, ἀπέστειλεν αὐτὰ πρὸς τοὺς ἐν Σύρῳ καὶ Ἀθήναις ἀνταποκριτάς του· ἐπομένως ἂν τις τῶν αὐτῶν ἢ τῶν ἐν Σύρῳ κατοίκων ἐπιθυμῇ νὰ ἐμβολιασθῇ μετὰ τὴν νέαν ταύτην δαμαλίαν ὕλην, δὲν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀποτείνηται ἐνταῦθα, οὐδὲ νὰ περιμένῃ νὰ ἐπαναλάβωσιν ἄλλοι τὴν αὐτὴν δοκιμὴν, ἥτις φαίνεται ὅτι πάντοτε δὲν ἐπιτυγχάνει. Πρὸς εὐκολίαν δὲ καὶ τῶν κατοίκων τῶν λοιπῶν τοῦ κράτους μερῶν, ἐμβολίασα ἀμέσως καὶ ἄλλας οὐκ ὀλίγας δαμάλεις, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἐλπίζω, ὅτι θέλουν ἐφοδιασθῇ καὶ τὰ μέρη ταῦτα μετὰ τὴν ἐξαίρετον ταύτην δαμαλίου εὐλογίας ὕλην.

Δεχθῆτε κ. τ. λ.

Ἐρ. Θῆρα τῆς 28 Μαρτίου 1848

Ὁ Φίλος καὶ συναδελφός σας.

Ι. Δε-Κιγάλας.

Γ. Γ. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐγκέντρωσις τῆς δαμάλεως ἔγεινεν ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Β. Ἐπαρχείου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Κ. Ἐπάρχου καὶ λοιπῶν τῷ Ἐπαρχείου ὑπαλλήλων, ὡς καὶ ἄλλων πολιτῶν· ἡ δαμάλις ἐφυλάσσετο κατ' ὅλον τὸ δεκαπενθήμερον ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαύλει, καὶ τὸ πύον ἐξήχθη δημοσίως καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Κ. βοηθοῦ τοῦ Ἐπάρχου, καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ Ἐπαρχείου ὑπαλλήλων· ὥστε οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τούτων πάντων.

Ο ΚΩΔΩΝΟΦΩΝΟΣ ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ.

Τρία παράδοξα ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικὰ παρατήρησαν οἱ φυσιολόγοι ἐπὶ τοῦ σπινίου καὶ περιέρ-

γου τούτου πτηνοῦ· ταῦτα δὲ εἶναι ἡ φωνή, τὰ πτερὰ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ κέρασ.

Καὶ ἡ μὲν φωνὴ αὐτοῦ, ἡχητικὴ καὶ διακεκριμένη εἶναι τοσοῦτον δυνατὴ, ὥς, ἀκούεται εἰς ἀπόστημα δύο περίπου ὥρῶν, ὁμοιάζουσα πρὸς τὸν ἤχον κώδωνος, διὸ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ὠνόμασαν τὸ πτηνὸν τοῦτο, κωδωνεῖον πτηνὸν (bell bird.) οἱ δὲ Ἴσπανοὶ, κωδωνιστὴν (campanero).

Οὐδενὸς ἄλλου πτηνοῦ φωνή, λέγει Ἀγγλος τις περιηγητής, προξενεῖ τοσαύτην ἐκπληξιν, ὥς ἡ τοῦ κωδωνόφωνος ρινόκερω, ὅτε καθήμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ γηραιοῦ δένδρου τῶν εὐρυχώρων ἐρήμων τῆς Ἀμερικῆς, διαχέει τὸν ἤχον αὐτοῦ πολὺ μακρότερα τῆς βολῆς κανονίου· ἄδει δὲ συνήθως τὸ πρωὶ καὶ τὸ ἐσπέρας, ὡς πολλὰ τῶν πτηνῶν, καὶ πρὸς τούτοις, ὅταν κατὰ τὴν μεσημβρίαν τὰ λοιπὰ πτηνὰ σιωπῶσι, ὁ κωδωνόφωνος ῥινόκερος ἐμφυχώνει τὴν σιγῶσαν φύσιν διὰ τῆς βροντώδους αὐτοῦ φωνῆς, πέμπων κατ' ἀρχὰς μὲν ἓνα κωδωνισμόν, ἔπειτα παύων καὶ ἀκολουθῶς ἐξαναρχίζων τρεῖς ἢ τετράκις κατὰ συνέχειαν. Μετὰ ταῦτα δὲ σιωπῶν εἰς διάστημα ἕξ ἢ ὀκτὼ λεπτῶν τῆς ὥρας, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὡς δὲ πρὸς τὰ πτερὰ αὐτοῦ εἰσὶ τοιαύτης λευκότητος, ὥστε πολλοὶ φυσιολόγοι ἐθεώρησαν αὐτὰ, ὡς ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν τοῦ πτηνοῦ τούτου, ὀνομάσαντες αὐτὸ, λευκὸν ῥινόκερον τὸ χρῶμα ὁμῶς τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ εἶναι κίτρινον, οἱ δὲ πόδες καὶ τὸ ράμφος μαύρα.

Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον διακρίνον τὸ πτηνὸν τοῦτο χαρακτηριστικὸν εἶναι ἡ ὁμοία κέρατος ἐκ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἐξερχομένη σαρκώδης ἀπόφυσις, μακρὰ ὑπὲρ τοὺς δύο δακτύλους, νευρώδης καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ μικρῶν τινῶν πτερῶν, καὶ ἡ ὁποία, ὅταν μὲν τὸ πτηνὸν εἶναι ἡσυχον καὶ ἀτάραχον, κρέμαται, ἀλλ' ὅταν ἐρεθισθῇ ὑπὸ τινος πάθους, ἐξυψοῦται καὶ ἴσταται ὀρθίως, ὡς φαίνεται ἐπὶ τῆς παρούσης εἰκονογραφίας.

Τινὲς τῶν φυσιολόγων ὑπέθεσαν, ὅτι ἡ ἔντασις τοῦ κέρατος τούτου προξενεῖται ὑπὸ τοῦ βιαίως ἐντὸς τῆς κοιλότητος αὐτοῦ εἰσερχομένου αἵματος, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου λόγου ἐξήγησαν καὶ τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ φυσιολόγος Λεβαϊλλιάνος (Levaillant) ἐβεβαιώθη καὶ ἀπέδειξεν, ὅτι οὐδεμία συγκοινωνία ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ οὐρανίσκου καὶ τῆς